

Kapitola první

CVAK!

Peggy uslyšela, jak se v zámku otočil klíč, a nastražila svěšené uši. To mohlo znamenat jediné – její panička je zpět!

„Je doma!“ zakřičela Peggy a prolítla okolo šedé kočky, která se na zemi vyhřívala na sluníčku. Černou packou šťouchla do kočičího čumáčku. „Vstávej, Míšo. Je zpátky!“

Kočka mírně pootevřela zelené oči. „No to je toho,“ sykla Míša a ohnala se po Peggy svými ostrými drápky.

Jejda, pomyslela si Peggy. Žila s kočkou a paničkou Zuzanou již dva měsíce, ale ještě si nezvykla, jak je Míša po probuzení nevrlá. Nebo vlastně kdykoliv. Na rozdíl od Peggy té kočce vlastně vůbec nevadilo, že je celé hodiny sama doma.

„Poslední u dveří je padavka!“ zařvala Peggy. Vylítla ke dveřím a cupitala po naleštěných parketách.

JŮŮŮŮ! Packy jí uklouzly a sjela na zadeček.

BUCH! Peggy narazila do dveří zrovna v momentě, kdy je otevřela elegantně

oblečená dáma. Jen co panička položila až k prasknutí plné nákupní tašky na zem, vydrápala se Peggy na všechny čtyři.

„Ahoj!“ zaštěkala Peggy a snažila se upoutat Zuzaninu pozornost. „Chceš si hrát?“ štěkla

nadšeně a lítala okolo Zuzaniných nohou. Až se jí z toho hlava zatočila.

„Ahoj, zlato!“ řekla dáma do telefonu,

který měla přiložený k uchu. „Potkáme se za půl hodiny.“

Óóóó! pomyslela si Peggy.

To zní, jako bychom měly jít ven!

Peggy milovala procházky. No i když, žádné procházky to vlastně nebyly.

Zuzana ji většinou nesla v kabelce.

Peggy si přála, aby taky mohla chodit, ale její krátké nožičky nestačily dlouhému kroku paničky.

Alespoň že mohla vykouknout z kabelky ven a vidět svět okolo – ptáčky, kteří létali ve vzduchu, svištící auta, děti, které se proháněly okolo na koloběžkách.

„Můžeme jít ven hned?“ poprosila Peggy. „Prosím, prosím, pěkně prosím,

dám ti za to něco dobrého – třeba klobásku.“

Míša vešla do chodby a zaškubala ocáskem. „Kdy ti to v tvé tvojí pomačkané hlavě cvakne, skrčku?“ řekla. „Lidé nerozumí jedinému slovu, co řekneš.“

Peggy kočku ignorovala. Zaštěkala hlasitěji, tlapky si položila na Zuzaniny nohy.

„Bud' potichu, Peggy,“ řekla Zuzana a přiložila si prsty ke spánkům. „Z toho tvého hulákání mě jen bolí hlava.“

Míša jemně zavrňela a otřela se paničce o nohy. Kočka se vítězoslavně podívala na Peggy, když se Zuzana sehnula a pohládila ji.

Peggy smutně zakňučela a Zuzana ji letmo poplácala po hlavě. Peggy ucítila květinovou vůni jejího parfému a ve vlhkém černém nose ucítila šimrání.

HEPČÍÍÍ! HEPČÍÍÍ!

Kýchla a poprskala při tom paničce celé boty. *Jejda!*

„Fuj,“ řekla Míša a škubla kočičími vousky. „Psi jsou tak nechutní.“ Olízla si packu a začala se pečlivě umývat.

„Blé,“ řekla Zuzana. „To abych se šla raději převléct.“ Napochodovala do ložnice a položila nákupní tašky na zem. Peggy ji následovala a všimla si, že pod postelí vykukuje něco zajímavého. Skočila po botě a začala ji žvýkat. Kůže zaskřípala, když ji vzala do zubů.

„Hej!“ zařvala Zuzana, popadla botu a pevně za ni zatáhla.

Jó! pomyslela si Peggy. *Přetahovaná!*

Peggy se pořádně zakousla do boty a zatáhla co nejvíce mohla. Ale Zuzana byla silnější. Panička škubla tak prudce, že Peggy botu pustila. Zuzana letěla dozadu a přistála na nákupních taškách.